

41 מדיק הלשון, שמשמע שרק משום שקבלוהו פסולים מועלים בו,
 42 אבל אם קבלוהו כשרים וזרקוהו פסולים אין מועלים, ואף על פי
 43 שלא היה היתר אכילה.
 44 נאמר בקרבן חטאת (ויקרא ו) וְאִשֶּׁר יִזֶּה מִדְּמָהּ עַל הַבֶּגֶד אֲשֶׁר יִזֶּה
 45 עֲלֶיהָ תִּכְבַּס בְּמָקוֹם קֹדֶשׁ, למדנו מכאן שבגד שניתן עליו מדם
 46 החטאת צריך לכבסו בעזרה, ודווקא אם הוזה עליו דם שכשר
 47 לזריקה, ולא דם פסול, שנאמר וְאִשֶּׁר יִזֶּה מִדְּמָהּ וְדָרְשׁוּ (ובחים צג)
 48 מדם כשירה ולא מדם פסולה, עוד דרשו (שם) מפסוק זה, 'אשר יזה,
 49 פרט לזה שכבר הוזה, כלומר, שדם שהוזה וניתן מן הקרן או מן
 50 היסוד על הבגד אינו מצריך כיבוס.
 51 הגמרא מקשה ודוחה את הדיק שדייקנו במשנה ש'היתר זריקה
 52 שנינו: מִתְּקִיף לָהּ רַב יוֹסֵף עַל מַה שֶּׁרְצִינוּ לְדִיֵּק מִדְּמַשְׁנָה שֶׁהִיתַר
 53 זריקה שנינו, וְאִי לְפָלְגָהּ דְּעֵתָהּ אִיבָא לְפָלְגֵי הָבִי - ואם היה עולה
 54 בדעתך לחלק ולומר שמה ששנינו במשנה קבלו פסולים וזרקו
 55 כשרים, בדווקא הוא שנוי, ואם קבלוהו כשרים וזרקוהו פסולים אין
 56 מועלים בו כי היתר זריקה שנינו, איך תפרש הָא דְהִתְנֵן הֵתֵם בְּמַשְׁנָה
 57 (שם צב), הַטָּמֵאת פְּסוּלָה שְׁנִיתוּ מִדְּמָה עַל הַבֶּגֶד, אִין דְּמָהּ מְעוּן
 58 כִּיבוּס, בִּין שְׁהִיתָה לָהּ שְׁעַת הַבּוֹשֶׁר לזריקת הדם, וְנִפְסְלָה אַחַר
 59 שֶׁנִּתְקַבַּל הַדָּם כְּתִיקוֹנוֹ, וְכִינן שְׁלֵא הִיתָה לָהּ שְׁעַת הַבּוֹשֶׁר לזריקה,
 60 וְנִפְסְלָה קוּדָם קְבַלְתָּ הַדָּם. מבאר התנה: אִי זוּ הִיא שְׁהִיתָה לָהּ
 61 שְׁעַת הַבּוֹשֶׁר וְנִפְסְלָה, שְׁלֵגָה - שלן דמה של החטאת ונפסל בלינה,
 62 וְשִׁנְטָמַאת - שנטמא דם החטאת, או שִׁנְטָמָה - שיצא דמה חוץ
 63 לעזרה, וכל אלו הפסולין אירעו אחר שנתקבל הדם בכלי בכשרות,
 64 וְאִיזוּהִי חֲטָאת פְּסוּלָה שְׁלֵא הִיתָה לָהּ שְׁעַת הַבּוֹשֶׁר, שְׁנִשְׁחַתָּה עַל
 65 מַנְת לזרוק את דמה, או להקטיר את אימוריה, או לאכול את בשרה
 66 חוץ לְמִקְוָמָה, או לעשות את הדברים הללו חוץ לְזִמְנָה, וְשִׁקְבְּלוּ
 67 (-או שקבלו) פְּסוּלִין וְזָרְקוּ אֵת דְּמָהּ, בכל אלו נפסלה החטאת
 68 קודם שנתקבל הדם בהכשר ולפני שהיתה לה שעת הכושר לזריקה.
 69 שואלת הגמרא: הִיבִי דְמִי - במה מדובר מה ששנינו 'קבלו פסולין
 70 וזרקו את דמה', אִילִימָא - אם נאמר ונפרש כפשוטו, שכונת התנא
 71 שגם קבלו פסולין וגם זרקו פסולין, ונדייק כמו שדייקנו במשנתנו,
 72 שדווקא בְּדִקְבֻלוּהוּ פְּסוּלִין וְזָרְקוּ פְּסוּלִין, הוא דְאִין דְּמָהּ מְעוּן
 73 כִּיבוּס, הָא אִם קְבֻלוּהוּ וְזָרְקוּ כְּשֵׁרִים דְּמָהּ מְעוּן כִּיבוּס, הִי אִין
 74 הִדִּין כִּי, שכן באופן זה קָרִי כָאֵן - יש לקרוא ולדרוש את הנאמר
 75 בפסוק (ויקרא ו) וְאִשֶּׁר יִזֶּה מִדְּמָהּ, שלמדו ממנו, וְלֵא שֶׁכֶּבֶר הוּזָה,
 76 שאם כבר הוזה הדם ואחר כך ניתו על בגד, אינו טעון כיבוס, אפילו
 77 כשנתקבל הוזה בכשרים, אִלָּא מוכח מתוך כך, שאף שהזכיר התנא
 78 'קבלו וזרקו פסולים' הוא לֵא דְיָקָא, והוא הדין אם קבלו וזרקו
 79 כשרים, ומאחר שמצינו שאין התנא נוקט דבריו בדווקא, אין לדייק
 80 וללמוד הלכה מכך.

12 באדמה.
 13 "וְכֹאשֶׁר יַעֲנֵנו אִתּוֹ בֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרִין", שואלת הגמרא, בֵּן רַבּוּ וְכֵן
 14 פְּרָצוּ מִיַּבְעֵי לֵיהּ. מתרצה הגמרא, אִמֵּר רִישׁ לְקִישׁ, רִוּחַ הַקִּדְּשׁ
 15 מְכַשְׂרֵתָן לְיִשְׂרָאֵל, ואומרת למצרים לא תועיל עצתכם למעט את
 16 ישראל, אלא "בֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרִין".
 17 "וְיִקְצוּ מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", דורשת הגמרא, ויקוצו' הוא מלשון קוצים,
 18 מְלַמֵּד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל דּוֹמִין בְּעֵינֵיהֶם שֶׁל הַמִּצְרַיִם בְּקוֹצֵימָם, שבראותם
 19 שישראל פרים ורבים היה נדמה להם כאילו עיניהם גופים מליאים
 20 קוצים.
 21 "וְיַעֲבֹדוּ מִצְרַיִם אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"

1 או הִיתַר זְרִיקָה שְׁנִינוּ - שאף על פי ששחט כראוי, אין די בכך, לפי
 2 שבמשנה שנינו 'שהיתה לה שעת היתר לכהנים', והרי הבשר נותר
 3 לכהנים רק בזריקה, לפיכך צריך שתהיה גם קבלה בהכשר כדי
 4 שהיתה הקרבן ראוי לזריקה, ואז נחשב שראוי לכהנים, שכל העומד
 5 להזריק, הרי הוא כמו שנזרק. או הִיתַר אֲכִילָה שְׁנִינוּ - שאף על פי
 6 שנשחט ונתקבל הדם בכשרות, אין די בכך, אלא כדי להתיר את
 7 איסור המעילה צריך גם שזרק כראוי, שאז הבשר נותר באכילה,
 8 ואין אומרים 'כל העומד להזריק הרי הוא כמו שנזרק'. והשיב בר
 9 קפרא לבר פדת שנחלקו בדבר זה חזקיה ורבי יוחנן, הִזְקִיף אִמֵּר,
 10 הִיתַר שְׁחִיטָה שְׁנִינוּ, רַבִּי יוֹחָנָן אִמֵּר, הִיתַר אֲכִילָה שְׁנִינוּ.
 11 הגמרא מקשה כמה קושיות על חזקיה ורבי יוחנן: אִמֵּר רַבִּי יוֹרְאָה,
 12 לֵא דְיָקָא מִתְּנִיתִין דְּלֵא בְּהִזְקִיפָה וְדֵלֵא בְּרַבִּי יוֹחָנָן - דיוק לשון
 13 משנתנו מורה לא כדעת חזקיה שאמר 'היתר שחיטה שנינו', ולא
 14 כדעת רבי יוחנן שאמר 'היתר אכילה שנינו, דהִתְנֵן בְּמַשְׁנָתָהּ, אִיזוּ
 15 היא שהיה לה שעת היתר לכהנים, שְׁלֵגָה וְשִׁנְטָמַאת וְשִׁנְטָמָה, לֵא
 16 - וכי אין כוונת מה ששנינו 'שלנה', דְּלָן הָדָם לאחר שנתקבל בכוס
 17 כראוי, קודם שנזרק, וְקָתְנִי - ושנינו על כך במשנה 'אִין מוּעְלִין בּוֹ',
 18 וְשִׁמְעֵי מִינָהּ - ומוכח מזה, שְׁהִיתַר זְרִיקָה שְׁנִינוּ, ולכן אף שלא נזרק
 19 הדם ולא הותר הבשר באכילה לא מועלים בו, משום שכל העומד
 20 להזריק הרי הוא כזרוק. דוחה הגמרא את הראיה: לֵא - אין כאן
 21 סתירה לדברי רבי יוחנן, שאפשר לפרש את מה ששנינו 'שלנה', דְּלָן
 22 בְּשֵׁר, אִכְלָ דָם אִיזְרִיק - הדם נזרק לפני שלן הבשר, מְשוּם הָבִי
 23 קָתְנִי - משום כך שנינו 'אִין מוּעְלִין בּוֹ', כי כבר הותר לאכילה,
 24 וכדעת רבי יוחנן.
 25 קושיא נוספת: תִּנְן, 'וְאִיזוּ הִיא שְׁלֵא הִיתָה לָהּ שְׁעַת הַבּוֹשֶׁר
 26 לְכַהֲנִים וְשִׁאִין בְּשֵׁרָה יוֹצֵא מִיַּד מְעִילָה', שְׁנִשְׁחַתָּה חוּץ לְזִמְנָה וְחוּץ
 27 לְמִקְוָמָה וְשִׁקְבְּלוּ פְּסוּלִין וְזָרְקוּ אֵת דְּמָהּ, הִיבִי דְמִי, אִילִימָא -
 28 אם נאמר שכונת המשנה, הִזְקִיפוּהוּ פְּסוּלִין וְגַם קְבֻלוּהוּ פְּסוּלִין,
 29 לְמָה לִי עַד דְאִיבָא תְּרַבִּי - מדוע הוצרך התנא להוסיף שגם זרקוהו
 30 פסולים, אחר שכבר בלא כך נפסל הדם כשקבלוהו הפסולים. אִלָּא
 31 לֵא - וכי אין הכוונה, דְּקְבֻלוּהוּ פְּסוּלִין וְזָרְקוּהוּ כְּשֵׁרִים, וְקָתְנִי -
 32 ושנינו, מוּעְלִין בּוֹ. וממה שנקט התנא שקבלוהו פסולין וזרקוהו
 33 כשרים, ולא להיפך שקיבלוהו כשרים וזרקוהו פסולין שמועלין בו,
 34 שְׁמַע מִינָהּ - הרי מוכח מכאן שְׁהִיתַר זְרִיקָה שְׁנִינוּ, ולכך דווקא אם
 35 קבלוהו פסולים וזרקוהו כשרים מועלים בו משום שלא הותר
 36 לזריקה, אבל אם היה בהיפך, שקבלוהו כשרים, אף על פי שזרקוהו
 37 פסולים אין מועלים בו, משום ש'היתר זריקה שנינו', וקשה גם על
 38 חזקיה שאמר 'היתר שחיטה שנינו', וגם על רבי יוחנן שאמר 'היתר
 39 אכילה שנינו', על חזקיה קשה ממה ששנינו שאם קבלו פסולים
 40 מועלים בו, ואף על פי שהיה כאן היתר שחיטה. ועל רבי יוחנן קשה

המשך ביאור למסכת סוטה ליום אחד עשר לעומר עמ' א

1 "וַיִּבְּנוּ עָרֵי מְסֻבּוֹת לְפָרְעָה", רב ושמואל נחלקו בביאור הפסוק, הִךְ
 2 מהם אִמֵּר, שְׁמֻסְבּוֹת אֵת בְּעִלְתָּן - שעל ידי העבודה שהעבירו
 3 המצרים את ישראל באותם ערים, הסתכנו המצרים לטבוע בים, וְהִךְ
 4 אִמֵּר שְׁמֻסְבּוֹת - מדלדלות אֵת בְּעִלְתָּן - שעל ידי עבודה זו נגרם
 5 למצרים שרוקנום ישראל מנכסיהם. דְאִמֵּר מַר, כָּל הַעוֹסֵק בְּבִנְיַן
 6 מִתְּמַסְבֵּן - בא לידי עניות. במה שנאמר שבנו 'אֵת פְּתָם וְאֵת רַעְמָסֵס',
 7 אין אלו שתי ערים אלא עיר אחת, ונחלקו רב ושמואל, הִךְ אִמֵּר פִּיתוּם
 8 הוא שְׁמָה של העיר, וְלְמָה נִקְרָא שְׁמָה רַעְמָסֵס, כִּיּוֹן שְׁרָאשׁוּן רֵאשׁוּן
 9 מִתְרוֹסֵם - כל קצת שהיו בונים, היה מתמוטט ונופל, וחזרו ובנוהו ושוב
 10 נפל. וְהִךְ אִמֵּר רַעְמָסֵס שְׁמָה של העיר, וְלְמָה נִקְרָא שְׁמָה פִּיתוּם, כִּיּוֹן
 11 שְׁרָאשׁוּן רֵאשׁוּן פִּי תְהוּם בּוֹלְעוּ - כל קצת שהיו בונים, היה נבלע

מעילה דף ה עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שישי) קפא

43 את שאר הפסולים מלבד פסול פיגול, כוונתו רק לפסולים שפוסלים
 44 בקרבן ציבור, כמו נותר ויוצא, שהואיל ופסולם קשה שפוסל אפילו
 45 בציבור, אינם עושים שיריים, מלבד פיגול, שאף שפוסל בציבור
 46 עושה שיריים, הואיל והוא מרצה לענין כרת, **אָבֵל טָמֵא דְאִיתִיהּ**
 47 **(שישנו) בְּצִיבּוּר**, כלומר שכשר לעבוד בקרבנות ציבור, שכן
 48 טומאה דחוייה בציבור, **מְשֻׁנֵי** **(עושה) שִׁירִיִּים** גם בקרבן יחיד,
 49 שהואיל והוא ראוי לקרבן ציבור, נחשבת עבודתו עבודה גם ביחיד,
 50 לענין שעושה שיריים, **שְׂאֵר פְּסוּלֵינָא** כמו בעלי מומין, **דְּלֵא אִיתְּנִין**
 51 **(שאינם, כלומר שלא הותרו) בְּצִיבּוּר**, **לֵא מְשֻׁנֵי** **(אינם עושים)**
 52 **שִׁירִיִּים**, נמצא מה שאמר רב אסי שפסול עושה שיריים, הכוונה
 53 לטמא, ומה שמיעט רבי יוחנן שאר פסולים שאינם עושים שיריים,
 54 הכוונה לשאר פסולים מלבד טמא.
 55 הגמרא חוזרת לדון בשאלה שנשאלה בתחילת הסוגיא, אם היתר
 56 שחיטה שנינו, או היתר זריקה, או היתר אכילה: **תָּא שְׁמַע** – בא
 57 ושמע ראייה לפשוט הספק מהברייתא דלהלן ששנינו בה, **הַפִּיגוּל** –
 58 קרבן של קדשי קדשים שחשב בשחיטתו מחשבת פיגול, **לְעוֹלָם**
 59 **מוֹעֲלֵין בּוֹ**. מבררת הגמרא: **לֵא** – וכי לא מדובר באופן **דְּלֵא זְרִיקָה**,
 60 אלא קיבל את הדם, ואף על פי שקיבל את הדם כראוי, אין אומרים
 61 כל העומד להזריק כזרוק, משום שקבלה פסולה אינה נחשבת
 62 לקבלה, וממילא לא שייך לומר בה כל העומד להזריק כזרוק, כדי
 63 שתוכל להוציא מידי מעילה. משמע שרק משום שהקבלה היתה
 64 בפסול מועלין בו, אבל אילו היתה קבלה כשירה, היתה מוציאה מידי
 65 מעילה, **וְשְׁמַע מִינָהּ הִיתֵר זְרִיקָה שְׁנִינָה** – כלומר שדי בקבלה כדי
 66 להוציא מידי מעילה. דוחה הגמרא את הראיה: **לֵא** כמו שסברת
 67 שמדובר כאן קודם זריקה, אלא מדובר שזריקה, ואם כן אדרבה, יש
 68 לך להוכיח מכאן שהיתר אכילה שנינו, כי משמע מהברייתא
 69 שדווקא משום שהזריקה היתה פסולה אינה מוציאה מידי מעילה,
 70 אבל אילו היתה כשירה, היתה מוציאה מידי מעילה, שהיתר אכילה
 71 שנינו.
 72 הגמרא עוברת לבאר את הלשון 'לעולם' האומר בברייתא. מבררת
 73 הגמרא: **וּמֵאֵי 'לְעוֹלָם'** – מה הלשון 'לעולם' ששנינו בברייתא.
 74 משיבה הגמרא: **הָא קָא מְשַׁמַּע לָן** – תיבת 'לעולם' באה להשמיענו,
 75 שאפילו זריקה פיגול שנחשבת זריקה, ומרצה לענין שיתחייב על ידה
 76 כרת על אכילת הבשר שנתפגל, והייתי סבור לומר שכמו כן תהיה
 77 חשובה כזריקת כשר שמוציאה מידי מעילה, לכך הוצרך להשמיענו
 78 שאינו כן, ואף שחשובה כזריקה לענין חיוב כרת, אך אינה מרצה
 79 לענין שתוציא מידי מעילה, **וּבְדַרְבַּ גִּידֵל, דְּאָמַר רַב גִּידֵל אָמַר רַב,**
 80 **זְרִיקַת פִּיגוּל אף שמרצה לענין שמתחייבים על ידה כרת, אך אינו**
 81 **מוֹצִיא בשר קדשי קדשים מידי מעילה כזריקת כשר, וכן אינו מביא**
 82 **אימורי קדשים קלים לידי מעילה כזריקה של קרבן כשר, והתנא**
 83 **משמיענו שהלכה כדבריו.**

משיבה הגמרא: **הָא קָא מְשַׁמַּע לָן** – תיבת 'לעולם' באה להשמיענו, שאפילו זריקה פיגול שנחשבת זריקה, ומרצה לענין שיתחייב על ידה כרת על אכילת הבשר שנתפגל, והייתי סבור לומר שכמו כן תהיה חשובה כזריקת כשר שמוציאה מידי מעילה, לכך הוצרך להשמיענו שאינו כן, ואף שחשובה כזריקה לענין חיוב כרת, אך אינה מרצה לענין שתוציא מידי מעילה, ובדרב גידל, דאמר רב גידל אמר רב, זריקת פיגול אף שמרצה לענין שמתחייבים על ידה כרת, אך אינו מוציא בשר קדשי קדשים מידי מעילה כזריקת כשר, וכן אינו מביא אימורי קדשים קלים לידי מעילה כזריקה של קרבן כשר, והתנא משמיענו שהלכה כדבריו.

1 **הָא קָא נְמִי** במשנתנו, אף שנקט התנא 'קבלו פסולין' הוא **לֵא זְרִיקָא**,
 2 וגם אם קבלו כשרים חזקו פסולים, מועלים בו, כי היתר אכילה
 3 שנינו.
 4 הגמרא דוחה את הוכחת רב יוסף שלשון שתי המשניות לא נשנה
 5 בדיוק: **אָמַר רַב אָסִי, אִם כֵּן** הדבר כדברי רב יוסף, שמה שנזכרה
 6 קבלת פסולים חזיקת פסולים בשתי המשניות, אינו בדיוקא, קשה,
 7 **לָמָּה לִי לְמִיתְנֵי תְרִינֵי** – מדוע שנה התנא בשני המקומות קבלת
 8 פסולים חזיקת פסולים שלא בדיוקא, מובן היה הדבר אילו במקום
 9 אחד היו נשנים שניהם בדיוקא, אף שבו אינו בדיוקא, אבל אם בשני
 10 השני מפני המקום הראשון, אף שבו אינו בדיוקא, אבל אם בשני
 11 המקומות אינו בדיוקא, קשה מה ראה התנא לשנות כך. **אָלֵא צִרִיךְ**
 12 **לומר שלעולם המשנה דמעילה דזיקא**, כמו שדייקנו למעלה, שבאה
 13 להשמיענו היתר זריקה, והמשנה בזבחים היא לאו דווקא, כי גם אם
 14 קבלו כשרים חזקו כשרים אינו טעון כיבוס, **וְהָא קָא מְשַׁמַּע לָן** –
 15 והמשנה בזבחים שנקטה 'קבלו פסולין חזקו פסולין' באה להשמיענו
 16 **דְּפָסוּל עוֹשֶׂה שִׁירִיִּים**, כלומר **דְּאָף עַל גַּב דְּקִיבֵל פְּסוּל** את הדם
 17 **גַּם זְרִיק פְּסוּל**, ואחר שזרק הפסול חזר **זְרִיק כְּדוֹן כְּשֵׁר זְרִיק, לֵא**
 18 **כְּלוּם הִיא זְרִיקתו של הכשר, ולפיכך אם ניתו מדמו קודם לזריקת**
 19 **הכשר, אינו טעון כיבוס, לפי שנחשב כדם שיריים שאינו טעון כיבוס.**
 20 מבררת הגמרא: **מֵאֵי מְשַׁמַּע** **שלא מועילה זריקת הכשר. מבארת**
 21 **הגמרא: ד'שיריים ניגחו' – הדם שנשאר בבהמה לאחר זריקת הפסול,**
 22 **נידון כמו דם שנשתייר לאחר שקבלו חזקו את הדם בכשרות, שאין**
 23 **הדם שנשתייר ראוי לזריקה נוספת, ואין אומרים שאין בכח זריקת**
 24 **הדם שנעשתה על ידי פסול, לעשות את שאר הדם כשיריים, ויוכל**
 25 **הכשר לחזור ולקבל.**
 26 הגמרא מקשה על רב אסי שאמר שפסול עושה שיריים. מקשה
 27 הגמרא: **וְהָא בְּעֵא מִינָהּ רִישׁ לְקִישׁ מְרַבֵּי יוֹחֲנָן, פְּסוּל מֵהוּ שְׁעִישָׁה**
 28 **שִׁירִיִּים. וְאָמַר לִיה רַבִּי יוֹחֲנָן לְרִישׁ לְקִישׁ, אִין לָךְ דְּבַר שְׁעִישָׁה**
 29 **שִׁירִיִּים, אָלֵא הַזּוֹרֵק אֶת הַדָּם עַל מִנְתַּל לְאֹכְלוּ חוּץ לְזִמְנָא וְכֵן זִרֵק**
 30 **עַל מִנְתַּל לְאֹכְלוּ חוּץ לְמִקְוָמוֹ, הוּאִיל וּמְרַצִין לְפִיגוּלָן** – הואיל
 31 **וזריקת הפיגול חשובה, שאין הקרבן נקבע בפיגול שיהיה האוכלו**
 32 **ענוש כרת עד הזריקה, והיא נחשבת לענין זה כדבר המרצה, לפיכך**
 33 **היא עושה שיריים. מקשה הגמרא: מֵאֵי לֵא** – וכי אין כוונת רבי
 34 יוחנן לומר, **כֵּן** **(חוץ) מְפָסוּל** – שאם קיבל פסול את הדם שלא
 35 במחשבת פיגול, אינו עושה שיריים, וקשה על רב אסי שאמר שפסול
 36 עושה שיריים. מתרצת הגמרא: **לֵא** **נְתוּבִין רַבִּי יוֹחֲנָן לְכָךְ, אֵלֵא גַם**
 37 **לדעתו, אפילו פְּסוּל עושה שיריים.**
 38 חוזרת הגמרא ומקשה: **וְהָא 'אִין לָךְ קְתָנֵי** – והרי שנינו בדברי רבי
 39 יוחנן 'אין לך שעושה שיריים, אלא חוץ לזמנו חוץ למקומו' משמע
 40 שאלו בלבד עושים שיריים, ולא פסולים. מתרצת הגמרא: **הָבִי**
 41 **קְאָמַר רַבִּי יוֹחֲנָן, אִין לָךְ דְּבַר שְׂאִינוּ מְרַצָּה בְּצִיבּוּר וְעוֹשֶׂה שִׁירִיִּים,**
 42 **אָלֵא חוּץ לְזִמְנָא וְחוּץ לְמִקְוָמוֹ** – מה שמיעט רבי יוחנן מדין שיריים

המשך ביאור למס' סוטה ליום שנים עשר לעומר עמ' א

11 **לְפִי שְׂאִין פּוֹשְׁטִין יְדֵיהֶן בְּגוֹל. רַבִּי שְׁמוּאֵל בְּרַחֲמֵי אָמַר, הַטַּעַם**
 12 **שלקחה גומא, לפי שהוא דָּבָר רָךְ, שְׂכֹבֵל לְעֵמוּד** – להחזיק מעמד אם
 13 תיתקל התיבה בְּפִנֵי דָּבָר רָךְ וּבְפִנֵי דָּבָר קָשָׁה, שהרץ, כשנתקל באבן
 14 חוזר לאחוריו ולא נשבר. ומה שכתוב **וְתַחְמָרָה בְּחֶמֶר וּבְזָפַת, תִּנָּא,**
 15 **טחו את התיבה בחמר מבפנים, וזפת מבחוץ ולא מבפנים, כדי שלא**
 16 **יריח אותה צדיק ריח רע של הזפת.**
 17 **"וְתִשֵּׁם בָּהּ אֶת הַיֶּלֶד וְתִשֵּׁם בְּסוּף עַל שַׁפַּת הַיְּאוּר"**, מבארת הגמרא
 18 **מהו סוף זה, רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הַנִּיחָה אוֹתוֹ בֵּין סוּף. רַבִּי שְׁמוּאֵל בְּרַחֲמֵי**
 19 **נְחֻמְנֵי אָמַר**

1 **דְּבַתֵּיב אַחֲזוּ לָנוּ שׁוֹעֲלִים שׁוֹעֲלִים קְמָנִים** מחבלים כרמים וגו', כלומר,
 2 בת קול אומרת למי הים בשעה שהכניסו המצרים לתוכם, תטביעו את
 3 השועלים – דהיינו התינוקות המצרים, שהם היו מחבלים את הכרמים
 4 בעוד כרמנו סמדר – שעל דים היו מגלים את התינוקות של ישראל,
 5 שבעוד שהם קטנים ורכים נקראים סמדר.
 6 **"וְתַקַּח לוֹ תְּבַת גִּמָּא** ותחמרה בחמר וזפת ותשם בה את הילד",
 7 שואלת הגמרא, **מֵאֵי שְׂנָא** – מדוע הניחתו בגומא, הרי גופו ישתמר יותר
 8 בשאר עצים חזקים יותר. מתרצת הגמרא. **אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מִיָּנֵן יֵשׁ**
 9 **להביא ראייה לצדיקים שְׁמֻמָּוִם חֲבִיב עֲלֵיהֶן יוֹתֵר מִגּוֹפָן** – ולכן
 10 השתמשה בדבר זול. **וְכֵן כֵּן לָמָּה** – מדוע חביב עליהם ממונם מגופם,